

kun Tale om en ganske enkelt Ting, altsaa noget ganske Andet, og naar man derfor har formeenet, at Norge skulde være utilbøielig til at gaae ind paa en saadan Ordning, da troer jeg, at det er aldeles urigtigt; Norge kan ikke betænke sig ved at slaae ind paa den samme Vej; jeg er overbevist om, at hvis et Forslag som dette foreligger den norske Regjering, vil den ubetinget gaae ind derpaa. — Idet jeg tillader mig at føre Tanken tilbage til Sverrig, skal jeg bemærke, at det er blevet udhævet, at den foreliggende Lov afgiver et Exempel paa godt Naboskab, og at denne Smødekommun fra den svenske Regjerings Side har fundet Gjenklang i det danske Hjertes Medfølelse; det har vist sig ikke alene paa de Maader, som tidligere ere antydede, men vi have ogsaa en Række af Conventioner med Sverrig, og deriblandt skal jeg udhæve den i den senere Tid afsluttede Convention, hvori en gjensidig Rysfart paa de forskjellige Steder tillades, en Convention, der er meget forskjellig fra hvad der findes i andre Lande; i det Hele taget er der i flere Retninger indtraadt en meget velvillig og liberal Smødekommun fra den svenske Regjerings Side ligeoverfor Danmark; i saa Henseende skal jeg tillade mig at minde om den liberale Bearbejdelse af den svenske Toldlov, som i de senere Aar har fundet Sted. Dette er allerede antydet af en tidligere Tale, men jeg vil tillade mig noget mere at specificere nogle Punkter. For nogle Aar siden, og jeg tænker herved navnlig paa 1844, for hvilket jeg har gennemseet det statistiske Tabelværks Meddelelser, fandt der ikke saa meget Samqvem Sted mellem Danmark og Sverrig; Samqvemet mellem disse to Lande er siden den Tid blevet langt livligere, og Aarsagen dertil er vistnok for en stor Deel at søge i en liberalere Bearbejdelse af den svenske Toldlovgivning, og navnlig deri, at ikke saa Artikler efter den svenske Lovgivning ere blevne toldfrie, hvad der tidligere ikke har været Tilfældet, og som Følge heraf ere nu mange Artikler blevne Gjenstand for Handel mellem Sverrig og Danmark, hvilket vi maade paafønlige som et stort Gode. Jeg skal tillade mig at nævne nogle af disse Gjenstande; det er Afse, Fjer, Fedevarer, Trø til Udsæd, Gjødning, Kjød, Kornvarer, vaade Huder og

Skind, Uld — alle disse Gjenstande ere efter den svenske Toldlovgivning frie, og den Omstændighed har i en høj Grad opbristet Samqvemet mellem Danmark og Sverrig. Dette fører til en Betragtning, som jeg føler en Trang til at udtale, nemlig, at hvad der her foreligger er at ansee som en Begyndelse til noget Mere. Et Toldforbund mellem de nordiske Stater er efter min Mening Noget, som vil lade sig udføre, det er complet udførligt; hvad Fremtiden kan bringe, derom har jeg ikke nogen Mening, men en Tilnærmelse i saa Henseende er Noget, som ganske sikkert maa have for sig. Vi have jo fornylig seet to mægtige Stater, der kænftes adskilte ved strenge Toldlove, i en kort Tid at nærme sig hinanden; jeg troer, at denne Betragtning er Noget, der i høj Grad maa finde Anvendelse paa Forholdene, som finde Sted mellem Danmark og Sverrig. Idet jeg formener, at der kunde være Anledning til at forsøge denne Tilnærmelse imellem de to Lande, maa jeg navnlig henlede Opmærksomheden paa, at Samqvemet mellem Danmark og Sverrig med Hensyn til Hunsflids- og Haandværks-Frembringelser er i en stillestaaende Tilstand, saa der er vistnok Anledning til ved fremtidige Overenskomster at søge en Tilnærmelse i denne Retning, paa samme Maade som Samqvemet i de senere Aar har udviklet sig med Hensyn til raae Producter. Idet jeg saaledes i Almindelighed ganske maa slutte mig til den foreliggende Lov, har jeg ved denne Leilighed troet at burde udtale de Forhaabninger og Forventninger, som jeg nærer om en større Tilnærmelse.

Oppermann: Jeg kan ikke Andet end være enig med den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), naar han yttrede, at vi gjorde rettest i at tage denne Lov som et Udtryk for en Bestræbelse efter at holde godt Naboskab med de nærliggende Lande, som et Udtryk af, at vi ikke forvort Bedkommende være uvillige til at gaae ind paa alt Billigt i den Retning. Hvad der nærmest har foranlediget mig til at begjære Ordet, var en Ytring af den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgkreds (H. Hage); han beklagede, at Norge ikke var medoptaget i